

случай нещо привлекателно, което предразполага и печели симпатии.

От тоя сорт хора е и бае Вездесъщов и затова ми е приятно да го видя. А виждах го всеки ден, защото той, може да се каже, вечно се намираше в кафене „Малка България“, гдето играеше на табла. Но ето цялото лято, два месеца време не бях го видял и бях се затъжил за него. И компанията не беше го видяла, и никой не знаеше, къде е. Затова искрено се зарадвах, че го видях, пък и той се зарадва човекът.

— Къде се изгуби, бе бае Вездесъщов, съвсем пропадна, — викнах му учудено аз.

А той весел, жизнерадостен, усмихнат, стиска ми ръката и се черви като момиче.

— На курорт, на курорт, — каза многозначително той и подмигна някак си иносказателно.

— А, значи и тебе те привлече смесеният плаж в Варна, завиждам ти от сè сърце. Блазе ти. Аз се вмерисах в София. Е, разправи нещо за тоя смесен плаж. Изгоря ми душицата за него и не можах да ида поне за два-три деня.

— Какъв ти смесен плаж! Аз бях не на смесен, а на разбъркан плаж.

— Пък не си почернял, бе бае Вездесъщов. От Варна всички идат почерняли, обгоряли, пък ти даже малко бледичък ми се виждаш.

— Аз това лято пекох душата си и доста